De tolv dovne karle

Der var engang tolv karle, som ikke havde bestilt det allerringeste hele den lange dag. Om aftenen lagde de sig i græsset for ikke at overanstrenge sig, og begyndte at rose sig af deres dovenskab. "Jeg har nok i min egen dovenskab og bryder mig ikke om jeres," sagde den første, "det vigtigste, jeg foretager mig, er at tænke på min mave. Jeg spiser kun lidt, men drikker desto mere. Når jeg har spist fire gange, faster jeg en kort tid, til jeg bliver sulten igen. Det har jeg bedst af. Det er ikke min sag at stå tidligt op, og henimod middag finder jeg mig allerede en rolig plet, hvor jeg kan hvile mig. Kalder min herre, lader jeg, som jeg ikke har hørt det, og kalder han igen, venter jeg lidt og kommer så ganske langsomt. Så er livet da til at udholde." - "Jeg har en hest, jeg skal sørge for," sagde den anden, "men jeg lader den beholde bidslet i munden, og når jeg ikke gider, giver jeg den ingen foder, og siger, den har ædt. Så lægger jeg mig i krybben og sover fire timer. Derpå stikker jeg det ene ben ud og lader det glide et par gange over hestens ryg, så er den striglet. Det er jo da ikke noget at gøre væsen af. Men alligevel synes jeg, den tjeneste er lidt for besværlig." - "Det nytter heller ikke noget at plage sig med arbejde," sagde den tredie, "jeg lagde mig ude i solen for at sove, og så begyndte det at dryppe. Men jeg syntes ikke, det var noget at rejse sig for, og lod det regne i Guds navn. Så begyndte det at plaskregne så stærkt, at hårene blev revet af mit hovede og svømmede bort, og jeg fik et hul i issen. Jeg smækkede et plaster på, og så var det godt. Den slags små uheld er jeg så vant til." - "Nu skal jeg," sagde den fjerde, "hvis jeg skal til at bestille noget, driver jeg først omkring en timestid for at samle kræfter. Så tager jeg ganske lempelig fat og tænker på, om der ikke er nogen, som kan hjælpe mig. Så lader jeg dem gøre det og ser bare til, men det er mig alligevel for meget." - "Det er da ikke noget at snakke om," sagde den femte, "min bestilling er at læsse gødningen fra hestestalden op på vognen. Når jeg endelig har fået noget på gaflen, løfter jeg den ganske langsomt en lille smule og hviler mig et kvarterstid, inden jeg kaster det op på vognen. For resten er det nok, når jeg kører et læs ud om dagen. Jeg har ikke lyst til at slide mig ihjel." - "Skam jer," sagde den sjette, "jeg er ikke bange for noget arbejde, men jeg lægger mig til hvile en tre ugers tid og trækker ikke engang tøjet af. Hvorfor skal man knappe sine sko? Det gør da ikke noget, om man taber dem. Når jeg skal op ad en trappe, sætter jeg foden ganske langsomt på det første trin og tæller så, hvor mange der er, for at beregne, hvor jeg skal hvile mig." - "Sådan noget går ikke hos mig," sagde den syvende, "min herre passer på, hvad jeg bestiller, men han er rigtignok ude hele dagen. Alligevel forsømmer jeg ikke noget, skønt jeg ikke rører mig af pletten. Hvis jeg skal et andet sted hen, må fire mænd bruge alle deres kræfter for at få mig rokket af pletten. Jeg kom engang til et sted, hvor der lå seks mænd ved siden af hinanden og sov. Jeg lagde mig også ned og faldt i søvn, og hvis de ville have mig hjem igen, måtte de bære mig, for jeg var ikke til at få vækket." - "Jeg er nok den eneste raske karl af os allesammen," sagde den ottende, "hvis jeg støder på en sten, gør jeg mig ikke den ulejlighed at løfte benene og gå over den, jeg lægger mig ned ved siden af den, og hvis jeg er våd eller snavset, bliver jeg liggende, til solen har tørret mig. I det højeste drejer jeg mig lidt, så den kan komme til at skinne på mig." - "Det er også noget at snakke om," sagde den niende, "i dag var jeg ved at dø af sult, og der lå et brød ved siden af mig, men jeg gad ikke strække hånden ud efter det. Der stod også et krus, men det var så stort og tungt, at jeg hellere ville tørste end Løfte det. Jeg gad ikke engang dreje mig om, men blev liggende hele dagen stiv som en pind." - "Jeg har brækket mit ben og fået en hoven læg på grund af dovenskab," sagde den tiende, "vi var tre, der lå med udstrakte ben ved siden af hinanden tværs over vejen. Så kom der en vogn kørende, og hjulene gik over mig. Jeg havde jo nok kunnet trække benene til mig, men jeg hørte ikke vognen komme. Myggene summede om mine ører og krøb ind gennem næsen og ud af munden, men hvem gider gøre sig den ulejlighed at jage det småkravl væk." - "I går har jeg sagt min tjeneste op," sagde den ellevte, "jeg havde ikke lyst til at bringe min herres bøger frem og tilbage, og sådan gik det hele dagen. Når jeg skal sige sandheden, var det for resten ham, der sagde mig op, for jeg havde ladet hans klæder ligge så længe i støvet, at møllene havde ædt dem, men det havde han godt af." - "Jeg skulle i dag køre en vogn over marken," sagde den tolvte, "og så lavede jeg et leje af hø og faldt i søvn. Tømmerne faldt ud af hånden på mig, og da jeg

vågnede havde hesten næsten revet sig løs, buggjorden, stavselen, tømmen og bidslet var blevet stjålet af en eller anden, som gik forbi. Desuden var vognen kørt i et hul og stod fast. Jeg lagde mig ganske rolig ned igen, og langt om længe kom min husbond selv og fik vognen løftet op, og dersom han ikke var kommet, var jeg ikke her, hvor jeg nu er, men lå endnu deroppe og sov i ro og mag."

* * *